

ΧΡΙΣΤΟΣ Η ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Ο Ιησούς Χριστός υπήρξε αναμφισβήτητα το πλέον σημαίνον πρόσωπο της παγκόσμιας ιστορίας. Ξεχώρισε αυτήν σε δύο περιόδους, προ και μετά από Αυτόν. Μάλιστα οι χριστιανοί, όταν έπαψαν πλέον να πιστεύουν σ' Αυτόν και εκδήλωσαν προτίμηση να αναφέρονται σε χρονολογίες απομακρυσμένες λιγότερο ή περισσότερο από την εποχή μας, κατάφεραν να επιβάλουν τη διάκριση των ιστορικών περιόδων και στους ετεροδόξους μέσω της επιστήμης και της πολιτικής! Αδυνατούμε πλέον να φανταστούμε πως είναι δυνατόν να λειτουργήσουν οι υπολογιστές σε διαφορετική χρονολογική βάση. Ήδη στην αρχή της χλιετίας που διανύουμε μεγάλος σάλος, μάλλον κερδοσκοπικός, προκλήθηκε από τη φήμη ότι οι υπολογιστές θα καταστούν αδρανείς. Όσο για τους ετεροδόξους, αν και έχουν δικά τους συστήματα χρονολόγησης, υποκύπτουν στο χριστιανικό, λόγω της ισχύος των «χριστιανικών» χωρών, οι οποίες συμπλέουν και μάλιστα σε αγαστή συνεργασία με τους διαχρονικούς διώκτες του Ιησού Χριστού σιωνιστές. (Δεν θα κουραστώ να γράφω: Όχι τον εβραϊκό λαό).

Δύο είναι οι λόγοι, για τους οποίους διαδόθηκε ταχύτατα η πίστη στον Χριστό: Η δίψα του αρχαίου κόσμου για κάτι το γνήσιο και αυθεντικό και το αίμα των μαρτύρων της πίστεως, που ασφαλώς δεν θα ήσαν ικανοί να χύσουν, αν δεν ενισχύονταν από τον Χριστό. Αυτός μας άφησε αιώνιο πρότυπο, καθώς πρώτος έχυσε το αίμα του για χάρη μας.

Ο πρώτος λόγος απορρίπτεται με βδελυγμία από τους διανοούμενους στις «χριστιανικές» χώρες από την εποχή του διαφωτισμού και μετά. Αυτοί καυχώνται για την επαναανακάλυψη του πνεύματος των αρχαίων Ελλήνων μετά από την επώδυνη «εγκυμοσύνη» της «Αναγέννησης»! Ένα πνεύμα ελευθερίας, το οποίο απαλλάσσει τον άνθρωπο από το πλέγμα των ενοχών, στο οποίο τον αιχμαλωτίζει ο χριστιανισμός. (Οι αρνητές αγνοούν τον Χριστό και αποφεύγουν να κάνουν λόγο για Εκκλησία). Αλαζόνες διαχρονικά και αναθρεμμένοι σε θρησκευτικά περιβάλλοντα αιρετικά στάθηκαν ανήμποροι (και εξακολουθούν) να κατανοήσουν τόσο το πνεύμα των προγόνων μας, όσο και το πνεύμα του Ευαγγελίου. Τονίζουν ευκαίρως ακαίρως το πλέγμα των απαγορεύσεων, που στερούν την ελευθερία του ατόμου (ακόμη εμμένουν με πάθος στην παραγνώριση του προσώπου). **Αλλά οι πρόγονοί μας υπήρξαν αυτοί που, παρά τη θαυμαστή καλλιέργεια της ηθικής φιλοσοφίας, περιορίστηκαν στο να προβάλουν την ύψιστη εντολή με τη μορφή απαγόρευσης: «Ο συ μισείς ετέρω μη ποιήσεις» (Κλεόβουλος ο Ρόδιος). Είχαν όμως μορφοποιήσει τις ενοχές του παραβάτη του ηθικού νόμου ως Ερινύες και τόνιζαν με ιδιαίτερη έμφαση ότι η ύβρις, η αλαζονική δηλαδή καταπάτηση του θείου νόμου, επιφέρει τη θεία τιμωρία.** Οι «επανακαλύψαντες» το πνεύμα των αρχαίων προγόνων μας (που είχε, όπως ισχυρίζονται, καταχωνιάσει το «σκοταδιστικό» Βυζάντιο) με τη βοήθεια των ριψάσπιδων δικών μας αρχαιοπλήκτων, προχώρησαν στη θλιβερή παραχάραξη των πάντων. **Παραθεώρησαν την ύβριν και τις Ερινύες κρατήσαντες επιλεκτικά από τις δοξασίες των προγόνων μας τον αφροδισιασμό, τον διονυσιασμό και την ερμεία θεωρία του κέρδους έστω και με απάτη!** Ναι, αυτοί όλοι, που εμφανίζονται στην ιστορία να καυχώνται για την αποτίναξη του ζυγού της αντιδραστικής εξουσίας

των φεουδαρχών και του παπισμού, υποβοήθησαν τους ευρωπαϊκούς λαούς να υποταξουν πλείστους άλλους και να υποταχθούν οι ίδιοι σε πάθη ατιμίας!

Ο Χριστός αποτελεί το αιώνιο και ανυπέρβλητο πρόσωπο-πρότυπο. Είναι βασιλιάς των βασιλιάδων και κύριος των κυρίων. Όμως γεννήθηκε σε στάβλο και ανακλίθηκε σε παχνί, **αυτό που αποκαλούμε ακόμη φάτνη, για να εξωραϊζουμε τη σκηνή, ώστε να γίνεται αποδεκτή από τα δυτικά πρότυπα ευγένειας.** Όλη του τη ζωή την πέρασε στην αφάνεια ασκώντας την τέχνη του ξυλουργού και μόνο στο τέλος του, που δεν άργησε να έλθει, κίνησε πορεία προς τον πονεμένο λαό. Έσπευσαν να επωφεληθούν από τις θαυματουργικές του δυνάμεις οι διψώντες για εξουσία συμπατριώτες του, στρεβλωτές του νόμου του Θεού. Εκείνος, που είχε τάξει τις εξουσίες στις ανθρώπινες κοινωνίες, δεν διψούσε για πρωτοκαθεδρίες. Κατέβηκε για να επουλώσει τις πληγές που η αμαρτία προξενούσε στην ψυχή και στο σώμα του πεσόντος πλάσματός του. Δεν υποσχέθηκε να χορτάσει τους πεινασμένους, να ελευθερώσει τους σκλάβους, να δημιουργήσει την ιδανική κοινωνία. Ήλθε να σώσει το απωλωλός. Εξακόντισε τον ηθικό νόμο πέρα από κει που είχε φθάσει ο στοχασμός των προγόνων μας. **Πρότεινε στη θέση της άρνησης του κακού, την αποδοχή του καλού:** «Πάντα όσα αν θέλητε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, ποιείτε και υμείς αυτοίς ομοίως»! Και αυτή η εντολή αποτελεί και το θεμέλιο της κρίσεώς του: «Πείνασα και με χορτάσατε, δίψασα και με ποτίσατε, ήμουν ξένος και με φιλοξενήσατε, ήμουν γυμνός και με ντύσατε, ήμουν άρρωστος και με επισκεφθήκατε, ήμουν στη φυλακή και ήλθατε σε μένα». **Ο Ιησούς Χριστός κατήγγησε επί αιώνες τον ιδεαλισμό των αρχαίων Ελλήνων υποκαθιστώντας τις έννοιες, με τις οποίες εκφράζονταν τα αποκαλούμενα πανανθρώπινα ιδανικά, με το Πρόσωπό του.** Η δικαιοσύνη, η ελευθερία, η ειρήνη, η αλήθεια έπαψαν να αποτελούν θαυμαστούς ορισμούς διανοητών και έγιναν Πρόσωπο, το πρόσωπο του Χριστού.

Βέβαια ο Χριστός δεν έγινε κατανοητός από όλους ούτε κατά τον εδώ βίο του ούτε και αργότερα. Το «τί εστιν αλήθεια» του Πιλάτου είναι ερώτημα διαχρονικό για πολλούς. Μάλιστα κάποιοι επιχείρησαν να επανάλαβουν το του Χριστού «Εγώ είμι η οδός και η αλήθεια και η ζωή». Ο ηγέτης, που αξιώνει ο λαός να τον ακολουθεί ως κοπάδι, παραβλέπει ουσιώδεις συνιστώσες της θυσιαστικής ηγεσίας: Ο Χριστός, που ενεργούσε ως ο απόλυτος Άρχων, τόνισε ότι για τον ηγέτη του κόσμου η εξουσία είναι «άνωθεν δεδομένη». Και όμως ο Χριστός μας κάλεσε εν ελευθερία και θυσιάστηκε για μας, ενώ ο εγκόσμιος άρχων ολισθαίνει στο να ταυτίζει την εξουσία με το πρόσωπό του και να θυσιάζει τον λαό για ιδιοτελείς επιδιώξεις.

Ο στοχαστής που επανήλθε στον ιδεαλισμό της αρχαιότητας αναμασά ορισμούς και ορισμούς. Μοιάζει με τον θηρευτή, που έντρομος αρνήθηκε να αντικρίσει τον λέοντα αρκεσθείς στην υπόδειξη των ιχνών του. Για ποια δικαιοσύνη να στοχασθεί ο κατέχων;

Για ποια ελευθερία ο «απελευθερωμένος» από την πίστη στο Θεό και δούλος των παθών, μάλιστα παθών ατιμίας. Για ποια ειρήνη να στοχασθεί ο πλουτίζων από τη διενέργεια πολέμων; Για ποια ισότητα ο επιθυμών τα πάντα; Αυτά συνιστούν επώδυνες προκλήσεις για τους ανθρώπους της άρνησης. Όλοι αυτοί βασιλιάδες, άρχοντες, επαναστάτες, πολιτικοί, διανοούμενοι, πλουτοκράτες, αναρχικοί, θύματα

της αδικίας γεμάτοι ταξικό μίσος ενώνονται στην πολεμική τους κατά του προσώπου του Χριστού. Και καθώς το ολοκληρωτικό Βατικανό είναι ανίσχυρο πλέον να χορηγεί συγχωροχάρτια, σπεύδουν να καλύψουν το κενό της διαδικασίας και να παρηγορήσουν τον άνθρωπο που δοκιμάζεται κατά τρόπο βασανιστικό βυθισμένος στο υπαρξιακό κενό με νέες φιλοσοφικές αρχές και νέα «επιστημονικά» ευρήματα. **Με την κατάργηση του ιερού και της ηθικής (Νίτσε) επιδιώχθηκε η πράυνση της ένοχης συνείδησης.** Καθώς αυτό δεν θεωρήθηκε αρκετό έσπευσαν τα κοινοβούλια, αστικά και μαρξιστικά, να νομοθετήσουν αντίθετα προς τον νόμο του Ευαγγελίου. Η κοινωνία καταράκωσε στις εσχαιές της εξαθλίωσης (αδικία, εκμετάλλευση, βία, εκφυλισμός).

Και τότε ανακαλύφθηκαν δύο ακόμη συγχωροχάρτια.

Το ένα προέρχεται από την **ψυχανάλυση**, που δικαιώνει τον άνθρωπο επιρρίπτοντας την ενοχή στην κοινωνία! Το δεύτερο προέρχεται από την **φιλοσοφία**, που θεωρεί τη συμπεριφορά του ανθρώπου παράλογη.

Αλλά η συμπεριφορά του ανθρώπου δεν είναι διόλου παράλογη, είναι εμπαθής. Και μάταια αυτός προσπαθεί να λυτρωθεί από τις ενοχές του παραμένοντας αγέρωχος και αλαζών. Όχι μόνο οι βοσκοί (απλοί και αγράμματοι), αλλά και οι μάγοι (γνώση και αξιώματα κατέχοντες) πορεύονται και εφέτος προς το σπήλαιον-στάβλο. Μήπως είναι καιρός να συμπορευθούμε και εμείς;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ